

NICOLAE BATZARIA
POVEȘTI DE AUR

Conform
Programelor școlare
de
Limba
și Literatura Română
pentru
Clasele I-VIII

20.11.1874 – 27.01.1952

Nicolae Batzaria

Povești de aur

Andreas
PRINT

CUPRINS

- ❖ Cavalerul de aur
(*Poveste din Pădurea neagră*) / 7
- ❖ Floarea de pe mormânt / 12
- ❖ Ce povestesc soarele și vântul
(*Poveste italiană*) / 19
- ❖ Pasărea adevărului
(*Poveste din Andaluzia - Spania*) / 27
- ❖ Mâna neagră
(*Poveste spaniolă*) / 37
- ❖ Cutia dorințelor
(*Poveste spaniolă*) / 44
- ❖ Cristina din pădure / 51
- ❖ Cântărețul din fundul Rinului
(*Poveste germană*) / 57
- ❖ Orașul împietrit
(*Poveste germană*) / 63
- ❖ Darul zânei
(*Poveste germană*) / 69
- ❖ Diamantul domniței / 74

- ❖ Copilul prințesei Savitri
(*Poveste indiană*) / 81
- ❖ Balaurul din vârful stâncii
(*Poveste poloneză*) / 86
 - ❖ Limba munților
(*Poveste sârbească*) / 92
- ❖ Cele douăsprezece dumicături de pâine
(*Poveste sârbească*) / 98
 - ❖ Palatul norocului / 105
 - ❖ Bucle de aur
(*Poveste norvegiană*) / 111
- ❖ Fata răpită de sirene / 115
 - ❖ Crizantema de aur
(*Poveste japoneză*) / 120

CAVALERUL DE AUR

(Poveste din Pădurea Neagră)

Conrad, fiul contelui de Breittau, din Pădurea Neagră, fusese odată bogat și puternic, dar pe urmă a fost sărăcit și slăbit din pricina multelor războaie ce le-a avut cu dușmanii. Aceștia năvăliseră în țară, ca să treacă în partea cealaltă a Rinului și, intrând în Franța, să pustiască orașele bogate din Alsacia și Lorena.

Sărmanului Conrad nu-i rămăsese din întreaga avere decât o mârțoagă, o sabie ruptă și o lance puțin solidă. Îmbrăcămintea sa de război, odinioară strălucitoare și tivită toată cu aur, era acum numai zdrențe, așa încât ceilalți cavaleri îl disprețuiau și nu voiau să-l primească nici la jocurile lor, nici în oastea care mergea la război. Și adevărul este că bietul Conrad ajunsese în acest hal de sărăcie numai din pricină că își apăraseră țara împotriva năvălitorilor.

Într-una din zile se primi vestea că dușmanii, trecând din nou Dunărea, înaintau spre Pădurea Neagră, ca să înceapă iar jafurile și măcelurile.

Împăratul Germaniei chemă pe toți nobilii cu trupele lor, ca să alcătuiască oaste mare și să se împotrivească sălbaticilor năvălitori. Atunci Conrad își luă lancea, sabia și porni călare pe calul său, așa de slab că-i numărai oasele. Când îl văzură ceilalți nobili, începură toți să râdă și să-și bată joc de dânsul.

„La ce mai vine și zdrențărosul acesta? își ziceau ei. Dacă împăratul nostru n-ar avea decât astfel de oșteni, ar face mai bine să fugă departe, înainte de a sosi dușmanul.“

Împăratul însuși fu tare supărat, când văzu pe Conrad. „Să fie alungat de aici, porunci el, nebunul acesta, care este o rușine pentru oastea mea. Dacă l-ar vedea vrăjmașii, ar simți mare dispreț pentru mine, că am soldați ca niște cerșetori și ar prinde mult mai mult curaj.“

Însă tocmai când această poruncă era să fie îndeplinită, străinii se iviră pe neașteptate pe țărmurile Rinului. Nimeni nu se mai gândi la Conrad, deoarece trebuiau să se pregătească de luptă. Conrad rămase, așadar, în mijlocul oștenilor.

Năvălitorii, al căror număr sporea mereu, uciseră o mulțime mare de nobili și de soldați. Împăratul se gândea să fugă cu ce-i mai rămăsese din oaste, când pe neașteptate se zări venind un războinic îmbrăcat în zale de aur și călare pe un armăsar alb ca zăpada. Cu sabia sa care strălucea ca o rază de soare, făcu prăpăd printre gloatele vrăjmașe, și învioră curajul oștii împăratului.

Înspăimântați la vederea acestui cavaler, pe care îl credeau ca o făptură de nebiruit, dușmanii fugiră în mare neorânduială, părăsind toată prada ce făcuseră până atunci, părăsind corturile și căruțele lor și lăsând un mare număr de morți pe câmpul de luptă.

După această biruință neașteptată, împăratul strânse pe nobili și pe ofițeri și-i întrebă: „Oare cine este acest războinic în zale de aur, care s-a bătut cu atâta vitejie și ne-a scăpat de la o înfrângere rușinoasă?“

Vreau să-i mulțumesc și să-i dau răsplata vrednică de fapta sa.“

Nimeni n-a putut da vreo veste despre războinicul misterios și în zadar a fost căutat în toată oștirea. După ceva timp, nimeni nu se mai gândea la el și părea că țara o să aibă acum parte de vremuri liniștite, când năvălitorii, înfuriați de înfrângerea suferită, veniră din nou cu oștiri mult mai numeroase și prădară orașele, castelele și tot ținutul de-a lungul Rinului. Împăratul chemă din nou toată oastea și pe nobilii din împărăție.

Și iată, Conrad de Breitu veni din nou călare pe mârțoaga sa și cu armele sale pe jumătate rupte. Cu toții și-au bătut joc de el, iar împăratul voia să-l arunce la închisoare... Este, zise el, îngăduit unui cavaler să vie la război în halul acesta? E o rușine să-l primesc în rândurile oștirii mele. Dușmanii au să creadă că sunt așa de slab, încât am nevoie și de un nenorocit care vine cu o sabie ruginită și cu o lance ruptă. Să fie pus în lanțuri!“ însă năvala neașteptată a vrăjmașului l-a scăpat pe nenorocitul Conrad de a se vedea pus în lanțuri și aruncat în închisoare.

Covârșite de numărul dușmanilor, oștirile împărătești au început să fugă în toate părțile, când iată că se ivi pe neașteptate războinicul misterios, călare pe calul său alb. Smulse din teacă lunga sa sabie, făcând cu fiecare lovitură un adevărat prăpăd în rândurile dușmane. Aceștia strigau îngroziți: „Cavalerul de aur! Cavalerul de aur!“ Fugiră spre Pădurea Neagră, pe când oastea împăratului, prinzând curaj la vederea minunatului cavaler, se porni să-l urmărească, fără să le dea o clipă de răgaz. În chipul acesta biruința împăratului a fost desăvârșită.

Împăratul văzuse din vârful unui turn din apropiere purtarea vitejească a cavalerului de aur. „Vreau să-l cunosc! strigă el. Înconjurați-l, puneți mâna pe el și aduceți-l la mine. Vreau să știu cine e viteazul care mi-a scăpat de două ori împărăția.“ Cavalerii cei mai curajoși din jurul împăratului se repezică spre cavalerul de aur, dar acesta, dând calului său pintoni, rupse rândurile lor și fugi, făcându-se nevăzut. Totuși una din mânușile sale căzu pe pământ; cavalerii o luară și o duseră împăratului.

Împăratul, supărat că n-a putut să cunoască pe cavalerul cel atât de viteaz, se întoarse în cetatea sa de scaun, Friburg, și de acolo dădu de veste în toată țara că dă pe fiică-sa de soție aceluia căruia i se va potrivi mânușa găsită.

Au venit din toate părțile voievozi și cavaleri bogați, chipeși, vestiți, doritori de a lua în căsătorie pe fiica împăratului. Cu toții se măguleau cu nădejdea că mânușa li s-ar potrivi, dar această nădejde a fost zadarnică; niciunul dintre dâșii n-a putut băga măcar degetul cel mare în mânușa cavalerului de aur.

Și iată că veni și sârmanul cavaler Conrad de Breita. Paznicii de la palat nici nu voiau să-l lase să intre, iar împăratul nu mai putea de supărare. „Ce, strigă el, zdrențărosul acesta îndrăznește să se gândească să ia în căsătorie pe fiică-mea și vrea să ne facă să credem că el ar fi cavalerul de aur? Nenorocitul de el n-avea decât o mârtoagă și arme care nu foloseau nici cât o coadă de măturoi.”

Cu toate acestea domnița se rugă de împărat să-l primească și pe Conrad. Sub îmbrăcămintea sărăcă-

cioasă a lui Conrad ea băgase de seamă că se ascunde un adevărat viteaz. „Este bine, zise ea, ca toți cavalerii tineri sau bătrâni, bogați sau săraci, să fie primiți să încerce mănuașă! Tată, te rog nu-l alunga pe Conrad de Breitau, din pricină că e sărac și nenorocit.”

Împăratul ținea mult la domniță. Îi ascultă, așadar, rugămintea și, în mijlocul râsetelor și huiduielilor celorlalți cavaleri, dădu voie lui Conrad să încerce mănuașă. Ne închipuim însă lesne uimirea tuturor, când au văzut că mâna lui Conrad intră ușor în mănuașă care părea anume făcută pentru el. În aceeași clipă îmbrăcămintea și armele lui Conrad se schimbă, iar el se ivi pe calul său alb ca zăpada, îmbrăcat în zale de aur și cu sabia strălucind ca o rază de soare. Așadar, Conrad era Cavalerul de aur!

„M-ați alungat, zise el, fiindcă eram prost îmbrăcat și prost înarmat. M-a împiedicat oare lucrul acesta să fiu viteaz și vrednic de a lupta? Oare înfățișarea mea a sporit sau a micșorat puterea și curajul meu? Nașa mea, care este zâna din Pădurea Neagră, m-a schimbat de două ori pe câmpul de luptă, ca să întărească încrederea voastră în mine. Însă Conrad, îmbrăcat în aur, n-a făcut decât ceea ce ar fi făcut Conrad îmbrăcat în zdrențe, dacă ați fi avut încredere în el!”

Împăratul și ceilalți cavaleri mărturisiră că greșiseră și își aduseră aminte de zicătoarea care spunea că „Nu haina face pe om.”

După aceasta se făcu cu mare alai căsătoria lui Conrad cu fiica împăratului.

